

Oltenia lui Ovidiu Florentin

Constantin M. Popa

Prima imagine a Olteniei culturale este una opusă austerității. În locul sobrietății rigide, de circumstanță, te întâmpină starea de perpetuă agitație, lucrul făcut în văzul lumii. Zavera bântuie cu vigoare și cu exuberanță mințile. Pragmatism și metafizică, spiritul „speculant” și cel „speculativ” de care vorbea Petre Pandrea, incisivul eseist pe care l-a dat Valahia mică (această efervescentă regiune a României), proliferază în continuare legende și prejudecăți.

Tudor Arghezi, poetul *Cuvintelor potrivite*, și-a manifestat vehement simpatia „regională” față de controversatul Ion Minulescu: „De-abia ieșiți din precupeție, juveții de peste Olt, deștepți, îndrăciți și independenți, au dat dovezi de sensibilități inedite și o scriitură renovatoare, îmi convine să cred, de cea mai bună calitate. Oltenii-s falnicii valahi și Minulescu e Mistralul lor.”

De la Alexandru Macedonski și Tudor Arghezi până Adrian Păunescu și Marin Sorescu, spațiul oltean în literatură definește prin apetența pentru poezie. Faptul

nu trebuie să surprindă. Prin natura sa, scriitorul aparținând acestui spațiu este un fabricant. Mânat de neastâmpăr, având vocația aventurii, el se consumă în fiecare clipă la contactul cu muzicalul existenței. Lirismul decurge din subiectivismul alegerii actelor existențiale, din sentimentul întâlnirii cu evenimente irepetabile. Curios și locvace, are aplecarea sistematică spre construcția aceea benedictină, care duce la ardeleni, de pildă, la edificiul arhitectural.

Oltenii, acești meridionali, nici gasconi, nici andaluzi, se aseamănă mai mult cu sicilienii. Cu forța și împotriva voinței lor sunt captivi unei matrici originare. Nu ne putem reprima tentația de a mai cita din Arghezi: „Ei sunt români, de o specie sui-generis care au știut să ia limba românească pe cobiliță și în răspăr, mânată ca și o răzmeriță a lui Tudor din Vladimiri la îmbobocirea suavă cu dare dă binețe gospodarul în ițari.”

(Să nu uităm că un astfel de țăran a fost și Brâncuși!)

Cobilița, căzută oarecum în deriziune, este înaintea de toate un fel de balanță a adevărului: Olteanul, chiar dacă se lasă legat la ochi în ipostaza Fortuna îți ridică puțin eșarfa și-și face dreptatea, înclinând talerul spre partea inimii.

În acest perimetru se definește poezia lui Ovidiu Florentin și tot ceea ce am afirmat mai sus rămâne valabil și pentru el, sau mai ales pentru el. Simțindu-se un urmaș direct al exilatului de la Pontul Euxin, toarce în orele flămânde ale poeziei din caierul nesfârșit de grai românesc. Sfarmă banalitatea convențională a vorbirii, pătrunde, pătrunde decis în teritorii insolite, produce cascade de calambururi ca un demn locatar al Poemului. Cutezanța actelor inaugurale, frenezia căutării, spiritul de frondă definesc un profil poetic interesant și original.

Febrilitatea, nerăbdarea de a fi mereu înainte constituie cauza unor neîmpliniri dar și sursa celor mai pregnante virtuți oltene – energetismul.

Sub vârtejurile lirice descoperim aspirația spre esență și spre totalitate (pe urmele ilustrului Ion Barbu, Ovidiu Florentin încearcă să concilieze logica matematicii cu logica poeziei).

Neliniștile și năzuințele omului modern, pe care le conține poezia sa, ne fac să credem că între Cozia și Tismana, pe Amaradia și pe Jiu, apar mereu mânuitori ai unui condei niciodată tocit.